

gjorde Frygt og Skamfuldhed ham — som sædvanligt — et Øjeblik ganske ædru. Inde i Forstuen trak han forsigtigt sine tunge Skaftestøvler af Fødderne, hvorefter han paa Strømpesokker listede sig ind i Sovekammeret. I dette, der var opfyldt af Barnesenge, brændte en nedskruet Natlampe paa en Stol henne ved hans Hustrus Hovedgærde.

Han udstødte et Gisp af Lettelse. Hans Kones Øjne var tillukkede, hendes magre Haand laa let krummet under den blege Kind; hun syntes at sove trygt. Men næppe var han begyndt at afklæde sig, før han hørte hende bevæge Hovedet paa Pudene, og idet han saa' derhen, mødte han Blikket fra hendes store, mørke Øjne, hvis blanke Glans tydeligere end Ord fortalte, at heller ikke for hende havde Natten haft Søvn.

„God — god Aften, lille So-fie!“ hikkede han kærligt, idet han støttede sig til Sengestolpen.

„God Morgen!“ svarede hun roligt.

„Hæ! Naa, ja —“ sagde han med et Forsøg paa en frejdig Latter. „Det er nok ogsaa blevet noget sent . . . eller tidligt, hæ! . . . Men det er denne Mortensen . . . du véd nok . . . han er en ren Hund ved et Spillebord . . . en ren Hund!“

Hun svarede ham ikke, lukkede blot atter Øjnene tungt i, aabnede dem derpaa igen og sagde: